

GOMONIĆ SIĘ (2) *vb impf*

Zawsze się.

Teksty nie oznaczają ó (Cn pierwsze o pochylone, drugie jasne).

inf gomonić się (1). ◇ con 3 pl m pers by się gomonili (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVIII w.

Kłócić się, sprzeczać się, toczyć z kimś zwadę; committere rixam, compugnare, concertare, contendere, (de)litigare, digladiari, exercere discordias, iurgari, rixari, tricari, velitari Cn [z kim] (2) : ábo żefmy nákoniec tákich między sobą ćierpieli/ którzyby nieśpokoynymi byli: wedle náuki chriftufowey nie żyli: ále fię z drugimi gomonili etc. CzechEp 12; Szuka sobie gośpody/ wierney choć nieznáczney/ Gośpodarzá nie plotki/ gośpodyniey bączney: Coby gościá y korzyść vmiáła ochronić/ Ielliby kto w iey domku chciał fię z nim gomonić. KlonWor 35.

Synonimy: kłócić się, swarzyć się, wadzić się.

ZZa